

Thư Mục Vụ Năm Mới 2023

MỞ RA CON ĐƯỜNG HIỆP HÀNH CỦA TÔI SỐNG ĐỨC TIN TRONG THỜI ĐẠI DỊCH COVID-19

■ Lời Đầu

Synod 16 (Thượng Hội Đồng Giám Mục Thường Niên lần thứ 16) đã được khai mạc vào tháng 10 năm 2021 và hai đợt tổng hội nghị sẽ diễn ra vào tháng 10 năm 2023 và 2024 tại Roma. Synod là tên gọi của hội nghị các giám mục đại diện trên thế giới nhưng nếu xét đến từ nguyên Hi Lạp, synod bao gồm hai từ, giới từ “*syn*” nghĩa là “cùng” và từ “*hodos*” nghĩa là “nẻo đường, hành trình, sống”. Nên ý nghĩa của từ này là “bước đi cùng nhau”/ “sống cùng nhau”. Synodality (Hiệp Hành) nghĩa sẽ là “việc bước đi cùng nhau”/ “cách bước đi cùng nhau” / “việc sống cùng nhau”.

Mục tiêu của Synod lần này là Giáo Hội thời đại sẽ tái khám phá lại con đường Hiệp Hành vốn là căn tính của Giáo Hội. Đức Thánh Cha Phanxicô đã ước nguyện rằng: Thông qua tiến trình tổng thể của hội nghị, Synod lần này sẽ làm bất cứ người tin hữu nào cũng cảm thấy Giáo Hội là “Ngôi nhà của chúng ta”, là nơi bất cứ ai cũng có thể tham gia và là cơ hội để tái sinh thành Giáo Hội luôn kề cận, lắng nghe những nỗi khổ cực và niềm hi vọng của tất cả anh chị em.

Hiệp thông, tham gia và sứ vụ là ba chiều kích của Hiệp Hành. Tất cả các Kitô Hữu từ những địa vị khác nhau *tham gia* vào Giáo Hội vốn chính là sự *hiệp thông* bắt nguồn từ Mầu nhiệm Thiên Chúa Ba Ngôi với sứ vụ loan báo về Nước Thiên Chúa và Đức Giêsu Kitô.

Lá thư mục vụ đầu năm nay sẽ dựa theo 10 câu hỏi của nội dung khảo sát của Synod để nhìn lại “việc liên kết với mọi người”, “việc tham gia vào xã hội” và “việc làm chứng về đức tin” trong cuộc sống hằng ngày. Sống trong thời đại dịch bệnh Corona, chúng ta hãy để Hiệp Hành là nền tảng cho phương châm sống của bản thân mỗi người.

1. Người bạn hữu đi cùng chúng ta là ai

Là người Kitô Hữu chúng ta bước đi cùng với Thiên Chúa. Bước sang năm thứ 4 của đại dịch Covid-19, chúng ta hãy bắt đầu với câu hỏi: Trong đại dịch không biết chúng ta đã có thể bước đi cùng với ai ? Để trả lời câu hỏi này, chúng ta

không chỉ nhớ đến những người chúng ta đã tiếp xúc trong cuộc sống thường nhật hằng ngày mà cần phải nghĩ đến cả những người mà chúng ta khi sống đã hướng sự quan tâm đến họ. Trong khi mọi người thuộc mọi thể hệ đang đấu tranh để cân bằng giữa kiểm soát lây nhiễm và đời sống xã hội, liệu chúng ta có thể đứng về phía những người cần giúp đỡ và những người đang đau khổ, dù chỉ một chút? Bạn có tránh tương tác với người khác vì bạn ưu tiên sự an toàn và yên ổn của chính mình không?

Chúng ta hãy nhớ lại dụ ngôn “Người Samari nhân hậu” (Lc 10,25-37). Khi các thầy tư tế người Do Thái và thầy Lêvi nhìn thấy một người sắp chết do bị cướp, họ đã tránh xa anh ta. Họ đã ưu tiên bảo vệ cho chỗ đứng của họ. Mặt khác, một người Samari đã thương xót người bị hại, đã đến gần và chăm sóc anh ta rất chu đáo. Đứng trước sự đau khổ của người khác, anh ấy đã tạo nên những mối quan hệ mới. Đáng tiếc là dù có hay không có đại dịch Covid-19, trên thế giới vẫn có những người thờ ơ trước nỗi đau của người khác và chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân, trong khi đó vẫn có vô số người khác sẵn sàng hy sinh bản thân và dang tay giúp đỡ những người khác. Có những người biết bày tỏ lòng biết ơn đối với những nhân viên tận tâm chăm sóc sức khỏe cho cộng đồng và những người làm công việc thiết yếu. Trong hoàn cảnh không thể tiếp xúc trực tiếp, có những người đang cố gắng kết nối với mọi người thông qua các phương tiện mới như mạng xã hội và Internet. Theo cách này, những mối quan hệ mới của con người được phát sinh khi chúng ta chủ động tìm cách tiếp xúc với người khác và sống với lòng trắc ẩn cùng tình yêu thương lẫn nhau. Đây là tinh thần cơ bản của sự hiệp hành.

2. Được sống động bởi sự hiệp thông nơi Chúa Thánh Thần

Hiệp hành được bắt đầu bằng sự lắng nghe tiếng nói của những người đồng hành. Sự liên kết được sinh ra khi chúng ta biết lắng nghe nhau. Trước hết, hãy khuyến khích sự trò chuyện, chào hỏi trong giáo xứ. Thật buồn khi đến tham dự Thánh lễ và ra về mà không nói chuyện với ai. Sẽ thật đáng tiếc nếu lời chào “Bình an của Chúa ở cùng anh chị em ” trong Thánh lễ chỉ mang tính hình thức. Ngày nay, việc gặp gỡ những người có nguồn gốc ngoại quốc trong giáo xứ là chuyện trở nên bình thường. Việc giao tiếp gặp khó khăn do khác biệt ngôn ngữ là điều đương nhiên, nhưng thực tế có những người như các thực tập sinh kỹ năng đến từ các nước châu Á như Philippin và Việt Nam đã cảm thấy nản lòng vì không có thời gian và cơ hội để trao đổi tiếng Nhật. Có rất nhiều lý do khiến chúng ta không chào hỏi, chẳng hạn như không đủ can đảm để nói với nhau,

không có trái tim để lắng nghe, hoặc đơn giản là không có thời gian.

Tuy nhiên, sự hiệp thông của cộng đoàn mà chúng ta nhắm đến không phải vì mục đích tìm kiếm sự thân mật của con người, cũng không phải vì sự thoải mái do an tâm khi có bạn bè. Nhưng đó là sự hiệp thông như một phần của thân thể Đức Kitô. Đó là sự hiệp thông của các bộ phận được kết hợp với nhau trong một thân thể bởi một Thần Khí (x. 1Cr 12). Chính Chúa Thánh Thần mở lòng chúng ta hướng đến tha nhân và tạo nên mối tương giao yêu thương. Nếu tôi có thể lắng nghe ai đó, đó sẽ là hành động lắng nghe không chỉ ở cấp độ cá nhân mà còn là hành động mang tư cách một cộng đoàn giáo xứ. Nếu những rắc rối và lo lắng của ai đó có thể được chia sẻ trong cộng đoàn, chúng ta có thể trở thành những người bạn để hỗ trợ nhau giải quyết chúng. Và nó sẽ không chỉ dừng lại trong giáo xứ. Trong một tuần của chúng ta có rất nhiều cơ hội để làm sống động ân ban của Chúa Thánh Thần là “sự lắng nghe” vào bất cứ lúc nào và tại bất cứ nơi đâu, trong gia đình và ngoài xã hội. Tuy nhiên, vấn đề lớn nhất trong việc lắng nghe là làm sao chúng ta có thể lắng nghe được những tiếng nói thầm lặng của những người không thể tự mình lên tiếng, dù là trong môi trường giáo xứ hay bên ngoài xã hội.

3. Trở thành tiếng nói cho những người không có tiếng nói

Thánh Phaolô nói: *“Cũng như trong một thân thể, chúng ta có nhiều bộ phận, mà các bộ phận không có cùng một chức năng, thì chúng ta cũng vậy: tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô, mỗi người liên đới với những người khác như những bộ phận của một thân thể.”* (Rôma 12:4-5). Sự chia sẻ của các tín hữu là một món quà của sự hiệp nhất bởi Chúa Thánh Thần. Đó là lý do tại sao Giáo Hội rất coi trọng việc chia sẻ, trao đổi tâm tư với nhau. Việc bày tỏ ý kiến của mình vì lợi ích của cộng đoàn giáo xứ là quyền và nghĩa vụ quan trọng của các tín hữu. Tuy nhiên, một số người cảm thấy khó chia sẻ vì cần có sức mạnh và can đảm để mở lòng với người khác. Ngoài ra, cũng có những lúc do phải vật lộn để kiếm sống, tinh thần thiếu thoải mái và không thể tích cực tương tác với những người xung quanh. Hơn nữa, những người mang cảm giác bị loại trừ thậm chí sẽ không lên tiếng. Vì vậy, để xây dựng một cộng đoàn, những người có thể lên tiếng sẽ trở thành tiếng nói của những người không thể. Nó trở thành tiếng nói của những người trờ nên xa cách hay đang rời bỏ giáo xứ.

Hơn thế nữa, chúng ta cũng cần chú ý để tâm đến tiếng nói của những người đứng bên lề xã hội và những người cảm thấy bị loại trừ. Thế giới hiện đang phải đối mặt với nhiều cuộc khủng hoảng và vấn đề khác nhau, bao gồm đại dịch,

chiến tranh và xung đột ở Ukraine, thiên tai do biến đổi khí hậu, người tị nạn và người di cư, phân biệt chủng tộc và sắc tộc, v.v... Đằng sau đó có tiếng kêu của “người khao khát sự công chính” (Mt 5:6) từ trong các góc tối của xã hội trỗi dậy. Tiếng hét đó là tiếng rên của kẻ câm, và Chúa Thánh Thần đang hoạt động trong tiếng kêu này. Giáo hội xem đây như là "Dấu chỉ của thời đại." Khi hướng đến hiệp hành, chúng ta không được quên nhiệm vụ quan trọng là lắng nghe tiếng nói của những người không có tiếng nói, hay thờ ơ với những đau đớn và nhu cầu của những con người nghèo khổ.

4. Cùng nhau chia sẻ niềm vui sống

Trong các câu trả lời cho câu hỏi của Thượng Hội Đồng Giám Mục lần này, tôi đã rất bất ngờ bởi việc mô tả sự tham gia phụng vụ là "mừng lễ" (trong tiếng Anh, nói là “celebrate = mừng” thánh lễ), và tôi nhận ra rằng tôi đã tham gia phụng vụ mà không cảm thấy rằng mình đang mừng lễ. Tôi thường nghe các giáo dân người ngoài quốc, chẳng hạn như những người đến từ Philippin, Việt Nam hay các nước Mỹ Latinh nói rằng họ muốn làm cho thánh lễ bằng tiếng Nhật trở nên có sức sống. Nhưng điều đó cũng có thể có nghĩa là những anh chị em đó không thể cảm nhận được bầu không khí “cùng nhau mừng lễ” trong thánh lễ tiếng Nhật. Mục đích của câu hỏi khảo sát về phần phụng vụ là muốn xác định xem việc cộng đoàn lắng nghe Lời Chúa và cử hành Thánh Thể (Thánh lễ tạ ơn) có kích thích đời sống và sứ vụ của họ hay không.

Nhân tiện, khi chúng ta nói "mừng lễ" ở Nhật Bản, chúng ta nghĩ đến các lễ hội ở đền thờ. Đền thờ là nơi thần linh giáng xuống, là nơi thần linh trú ngụ, thế nhân lui tới để gặp thần linh và người ta nói việc thực hiện sự gặp gỡ đó một cách có chủ đích và ý đồ chính là lễ hội. Lễ hội được điều hành bởi cộng đồng địa phương và là nơi để mọi người chia sẻ những mong muốn và niềm vui trong cuộc sống, cũng như tiếp nối những mối quan hệ trong cộng đồng địa phương. Những đặc điểm này của lễ hội có những điểm tương đồng với nghi thức phụng vụ của Kitô Giáo, nhưng đặc điểm chính của Thánh lễ của Giáo Hội Công Giáo là qua Bí Tích Thánh Thể, sự giao hòa sự sống và hiệp nhất giữa Thiên Chúa và con người được thực hiện một cách nhiệm mầu. Một Thánh lễ sống động không phải là một điều gì đó được trải nghiệm bởi hiệu ứng của các bài hát và động tác mà phải chăng là một nghi thức phụng vụ trong đó tất cả những người tham dự đều hiệp nhất trong tâm hồn, tạ ơn vì sự giao hòa và hiệp nhất với Thiên Chúa, và hân hoan cử hành phụng vụ. Việc hạn chế tham dự Thánh lễ do đại dịch Covid-19 đã khiến chúng ta nhận thức sâu sắc tầm quan trọng của Thánh lễ đối với đời sống

đức tin của chúng ta. Chính lúc này, khi chúng ta đang làm quen với nghi thức Thánh lễ mới của Giáo hội Nhật Bản đã được bắt đầu sử dụng vào Mùa Vọng năm ngoái, lời cầu nguyện thiết tha của chúng ta là mong muốn được cử hành Thánh lễ với tất cả thành viên trong cộng đoàn.

5. Chia sẻ trách nhiệm của một “Giáo hội phục vụ cho người nghèo”

Ước mơ của Đức Thánh Cha Phanxicô là Giáo Hội trở thành một giáo hội lắng nghe và phục vụ người nghèo và những người bị gạt ra bên lề xã hội, giống như Chúa Kitô đã ưu tiên bước đi với những người bé mọn. Do đó, Giáo Hội được kêu mời bước ra với xã hội. Chúng ta không phải là người một mình tin vào Thiên Chúa và sống tương giao với Thiên Chúa một mình. Đức tin của chúng ta nhất thiết bao gồm việc sống hiệp thông với anh chị em mình là những chi thể của một thân thể mà đầu chính là Đức Kitô.

Mục đích của Thượng Hội Đồng Giám Mục lần này cũng là để mỗi người chúng ta có một giấc mơ về Giáo Hội và chia sẻ giấc mơ này với cộng đoàn Dân Chúa và để tất cả các thành viên của Giáo Hội tham gia vào sứ mệnh với tư cách là thừa tác viên. Truyền giáo không chỉ là việc dành riêng cho hàng giáo phẩm. Các thành viên giáo dân tham gia vào sứ mệnh trong cuộc sống hàng ngày của họ thông qua việc làm chứng cho Lời Chúa và phục vụ trong yêu thương. Phục vụ là một biểu hiện của tình yêu trong đó bạn sẵn sàng cống hiến bản thân, thời gian, sức lực và phương tiện vật chất của mình. Bằng cách này, thông qua hiệp hành là sống vì tấm lòng yêu thương, một giáo hội phục vụ cho người nghèo có thể lớn lên thành như một thân thể của Đức Kitô.

Đành rằng, Giáo Hội thực tại đang phải đối mặt với nhiều thách thức, chẳng hạn như sự già hóa của dân số tụt giảm, những người trẻ tuổi rời bỏ nhà thờ, đối phó với các giá trị đa dạng và các vấn đề về tài chính. Ngay cả khi mọi người đều nghĩ rằng phải làm điều gì đó và những giáo dân muốn hỗ trợ lẫn nhau, họ cũng không thể tìm ra giải pháp và họ cảm thấy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc từ bỏ. Chính trong những thời điểm như thế này, chúng ta phải cầu xin Chúa Thánh Thần ban sức mạnh cho hàng giáo sĩ, tu sĩ và giáo dân biết hỗ trợ lẫn nhau trong tinh thần hiệp hành để giải quyết các thách đố.

6. Một xã hội đáng sống và không rào cản

Ngày nay, sự chia rẽ, phân biệt đối xử và chênh lệch đang gia tăng trên khắp thế giới. Để xóa bỏ những rào cản khác nhau trong xã hội thời bấy giờ, Chúa Giêsu đã chạy đến với những người nghèo khó, bệnh tật, phong cùi, người thu

thuế, dân ngoại, người Samari, các bà góa và phụ nữ - những người bị xã hội luật pháp khinh miệt, bị bỏ rơi để làm chứng một cách thiết thực rằng lòng thương xót của Thiên Chúa luôn tuôn đổ và vượt qua những mọi rào cản ngăn cách. Ngày hôm nay, chúng ta cũng hãy tìm rào cản xung quanh chúng ta và tiếp cận nó chúng. Ví dụ, nếu có một người lớn tuổi ở gần cần được chăm sóc, hãy nghĩ đến những khó khăn mà gia đình đó có thể gặp phải khi chăm sóc. Hãy thăm viếng những người già và bệnh tật sống một mình và hãy ngắm xem với vai trò cá nhân hoặc theo nhóm hội của giáo xứ thì chúng ta có thể làm được điều gì. Nếu có thanh thiếu niên mắc bệnh về tâm lý hoặc học sinh bỏ học, chúng ta có thể tiếp xúc với các vấn đề về tâm lý rất chung của giới trẻ ngày nay và có thể sẽ quan tâm đến các hoạt động để hỗ trợ chúng.

Hiệp hành là quan tâm đến những gì đang xảy ra trước mắt chúng ta, gặp gỡ với mọi người và bắt đầu các hành động cụ thể, kết quả là chúng ta có thể xây dựng những cây cầu mới và kết nối với mọi người. Ví dụ, giống như những người mở quán ăn miễn phí phục vụ trẻ em, từ trong những điều nhỏ nhặt hay việc thể hiện lòng trắc ẩn trong điều kiện giới hạn, đã có những con người có niềm tin và hành động vì hạnh phúc của người khác. Có những người đã nhận thấy sự tồn tại của những anh chị em đang chờ đợi sự giúp đỡ và quan tâm của ai đó và họ đã tự nguyện bắt đầu các hoạt động hỗ trợ. Ngoài những công việc trách nhiệm hằng ngày của chúng ta, việc tham gia vào một cộng đồng phục vụ, chẳng hạn như tham gia dọn dẹp khu phố, cắt cỏ, tham gia các hoạt động sinh thái và tham gia các hoạt động phúc lợi cộng đồng, cũng là một thực hành của hiệp hành.

7. Thúc đẩy đối thoại dựa trên tình yêu và sự thật

Sẽ có rất nhiều khó khăn khi bước đi với những người có ý tưởng và tín ngưỡng khác nhau, bao gồm cả tôn giáo. Ở Nhật Bản, nếu bạn là người Công Giáo duy nhất trong gia đình, bạn có thể có nhiều bận tâm lo lắng ở nhà, nhưng đối với tất cả các tín hữu, bất kể môi trường gia đình như thế nào, nên nhớ rằng ngôi nhà là nơi truyền giáo đầu tiên. Gia đình không phải là nơi khuyến khích sự cải đạo, nhưng là nơi để chia sẻ tình yêu của Thiên Chúa. “Ai không yêu thương người anh em mà họ trông thấy, thì không thể yêu mến Thiên Chúa mà họ không trông thấy.” (1 Gioan 4:20). Căn cứ của đức tin đó là thực hành tình yêu. Chúng ta hãy quảng đại chia sẻ niềm vui và sự chữa lành của tình yêu Thiên Chúa với gia đình chúng ta. Nhà là nền tảng để nuôi dưỡng hiệp hành.

Ngoài ra, Giáo hội Nhật Bản có một hoạt động gọi là Phong trào Đại kết, trong đó các giáo phái Kitô giáo khác nhau hướng tới sự hợp nhất, cùng với hoạt động

đối thoại với các tôn giáo khác như Thần đạo, Phật giáo và Hồi giáo.v.v... Đối thoại không phải là để thay đổi suy nghĩ hay quan điểm của đối phương. Nó có nghĩa là xích lại gần người khác, nhìn nhận lương tâm của những người đón nhận sứ điệp Tin Mừng, nhưng luôn tôn trọng quyền tự do phán đoán, lựa chọn và quyết định của họ trước tiếng gọi của Giáo Hội Công Giáo. Về việc loan báo chân lý, Công đồng Vatican II đã tuyên bố nguyên tắc rằng chân lý tự nó có một sức mạnh tuy nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ và xuyên thấu, tự nó có sức mạnh ép buộc chứ không dựa trên một uy quyền nào khác (x. *Tuyên Ngôn Về Tự Do Tôn Giáo - *Digitatis Humanae** (Lời mở đầu)). Thông qua đối thoại liên tôn, chúng ta, những người Kitô hữu, hướng đến sự hiệp nhất lẫn nhau bằng cách tìm hiểu sự khác biệt trong các tôn giáo của nhau và cùng nhau làm việc vì các giá trị phổ quát (công lý, hòa bình, bình đẳng và tự do) chung cho toàn nhân loại. Đây cũng là một con đường hiệp hành quan trọng.

8. Một con đường đi chung của nhân loại

Bất chấp những cảnh báo hàng ngày về tình trạng môi trường tự nhiên đang dần xấu đi trên khắp thế giới, chúng ta vẫn hành động như thể không có gì xảy ra. Tuy nhiên, ngay cả khi chúng ta nghĩ rằng sự tàn phá thiên nhiên ở một nơi mà chúng ta không biết sẽ không liên quan đến chúng ta, nhưng thiên tai xảy ra thường xuyên do thời tiết bất thường và cuộc sống hàng ngày cũng như nền kinh tế của chúng ta bị ảnh hưởng, nên không chỉ đơn giản là chúng ta có thể đứng nhìn, mà sẽ phải trực tiếp lãnh nhận hậu quả. Như Đức Thánh Cha Phanxicô đã cảnh báo chúng ta, trong đại dịch do virus corona gây ra, chừng nào nhân loại còn ở chung một con thuyền, các hành động của cá nhân, xã hội hay cả chính trị quốc tế nếu vẫn còn ưu tiên cho chủ nghĩa vị lợi và ích kỷ thì sẽ là một lỗi lầm.

Trong xã hội ngày nay, nơi việc bảo vệ bản thân dường như là điều tối quan trọng, thay vì hành động vì lợi ích cá nhân, việc tự nguyện chọn đồng hành cùng mọi người có thể cho thấy rằng đức tin của người Kitô hữu chúng ta không tách rời khỏi xã hội và chúng ta có thể tham gia truyền giáo trong việc thay đổi thế giới. Thiên Chúa mong đợi mỗi người chúng ta làm việc trong dòng lịch sử. Đức Thánh Cha Phanxicô đã nói rằng “Con đường chúng ta cùng đi với người dân trên trái đất” chính là đường đi của Giáo hội với tư cách là những người hành hương và thừa sai của Thiên Chúa. Để có thể trở thành một giáo hội hiệp hành, con đường này là một hành trình dài, nhưng nó không phải là con đường do tổ chức của Giáo Hội dẫn lối, mà phải là con đường mà mỗi người chúng ta cần chủ động bước đi qua cách sống và cách làm việc. Nếu chúng ta làm được như

vậy, thiết nghĩ hiệp hành của chúng ta sẽ trở thành lối sống của mọi người trên trái đất.

9. Tin vào Phân Định Thần Khí

Việc có thể nhìn nhận những đau khổ đang xảy ra trên thế giới cũng là một điều kiện thiết yếu cho hiệp hành. Trong câu chuyện *Phú Hộ Và Người Nghèo Ladarô* (x. Lc 16:19-31), người phú hộ nhìn thấy Ladarô trước cửa nhà mình, nhưng khi đi ngang qua, ông ta lại chỉ liếc nhìn anh với vẻ thờ ơ. Ông ta không muốn nhúng tay liên quan. Câu chuyện này dạy chúng ta rằng con đường dẫn đến sự cứu rỗi nằm chính ở việc trở lại hình dạng bản chất con người khi con người được sống nhờ ân huệ của Thiên Chúa. Hôm nay chúng ta cũng phải lắng nghe tiếng nói của Chúa Thánh Thần nói với chúng ta về cách chúng ta sẽ sống với Ladarô trước cửa nhà chúng ta như thế nào. Như Phaolô nói, những ân huệ thiêng liêng được ban cho chúng ta không phải vì lợi ích của bản thân mà vì lợi ích của mọi người, và dạy chúng ta cách sử dụng ân huệ đó như thế nào cho mọi người (x. 1 Côrintô 12:4-11). Vì thế, *"Nếu một bộ phận nào đau, thì mọi bộ phận cùng đau. Nếu một bộ phận nào được vẻ vang, thì mọi bộ phận cũng vui chung."* (1 Côrintô 12:26). Đây không phải là một phép ẩn dụ, mà nói lên một thực tế rằng: chúng ta có thể đồng cảm với nỗi đau khổ của người khác như thể đó là nỗi đau của chính mình.

Thiên Chúa cứu độ thế giới qua lịch sử, nên Ngài gửi các dấu hiệu là “dấu chỉ thời đại” trong các biến cố và hiện tượng của thế giới. Giáo hội đọc được điều này nhờ “Phân Định Thần Khí”(Discernment of Spirits). Ngay cả khi thuật ngữ “phân định” còn xa lạ hoặc chưa hiểu rõ, chúng ta thực sự đang thực hiện “Phân Định Thần Khí.” Thánh Thần hoạt động để hướng dẫn những nỗ lực của con người chúng ta khi chúng ta cầu nguyện đáp lại tiếng Chúa kêu mời và tiếp xúc với Lời Chúa. Thông qua việc chia sẻ cộng đoàn, chúng ta phân tích thực tế, đánh giá và phán đoán và bằng sự đồng thuận của cộng đoàn, chúng ta xác định hướng hành động tiếp theo - chính chuỗi “Phân Định Thần Khí” này sẽ bảo đảm tính chính đáng của hiệp hành. Ngay cả khi giữa chúng ta có những khác biệt về quan điểm và cảm xúc, qua các “dấu chỉ thời đại”, Chúa Thánh Thần sẽ hướng dẫn chúng ta đến quyết định nghe theo Chúa Kitô - chính là đầu.

10. Nào hay bước đi ! Đây là thời thi ân, đây là ngày cứu độ.

Cuối cùng, chúng ta hãy nhớ lại mẫu mực của hiệp hành là Đức Mẹ Maria. Đức Maria đã đến viếng thăm bà Isave ngay khi được thiên thần truyền tin (x. Lc 1:39-

56). Tại tiệc cưới Cana, Mẹ nhạy cảm trước những khó khăn của những người chung quanh và đã tự giác đến nói với Chúa Giêsu (x. Ga 2,1-12). Trong bài ca “*Ngợi Khen*” của Mẹ Maria (x. Lc 1:46-55), Mẹ đứng về phía những người nghèo khổ và yếu đuối, tự coi mình là phận hèn và đã ca ngợi sức mạnh cương quyết sống trước những bất công xã hội.

Ngay cả khi đại dịch Covid-19 lắng xuống, lịch sử của các lần đại dịch trong quá khứ chứng minh rằng không có cách nào để thế giới trở lại sự ổn định trước đây. Khi khó khăn này qua đi, một điều gì đó mới sẽ được sinh ra và để toàn thể giới sẽ trở nên tốt đẹp hơn một chút thì bây giờ chính là cơ hội để chúng ta thay đổi. Chúng ta nhìn lại các thứ tự ưu tiên của chúng ta trong việc chúng ta coi trọng những giá trị gì, chúng ta tìm kiếm gì, đồng thời mạnh dạn thực hiện một bước đi mới *là thời thi ân, là ngày cứu độ* (x. 2 Côrintô 6:2) trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta. Chúng ta hãy theo bước chân của Mẹ Maria, việc cùng đồng hành với những người chúng ta gặp ở gia đình, nơi làm việc và trong cuộc sống hàng ngày sẽ là hiệp hành của mỗi chúng ta với tư cách là người tín hữu.

Để Thượng Hội Đồng Giám Mục này như là một cơ hội để đào sâu mỗi hiệp thông của chúng ta, chúng ta không chỉ dựa vào việc tổ chức và lập kế hoạch xây dựng cộng đoàn, mà cần coi trọng mỗi tương giao với mọi người và hãy tích cực chia sẻ sự phong phú của Phúc Âm do các ngôn ngữ và nền văn hóa khác nhau mang lại. Chúng ta hãy tạo nên hiệp hành của mình bằng cách đồng hành với những người nghèo và yếu đuối như Mẹ Maria đã làm.

Lễ Mẹ Thiên Chúa - 1.1.2023

Giám Mục Gp.Kyoto

✠ Phaolo Yoshinao Otsuka